

“El món més interessant que hi ha és l’interior”

Gemma Ventura Farré va acabar d'escriure la novel·la aïllada en un poblet escocès ORIOL DURAN.

Gemma Ventura Farré (Vendrell, 1990) ha debutat en novel·la amb *La llei de l'hivern* (Destino), darrer premi Josep Pla. Una obra intimista, amb pinzellades carregades d'imaginació i una veu molt sòlida, propera, espontània i treballadament senzilla. L'obra comença amb la protagonista vetllant el seu avi. I el cabdell de la memòria rodola amb total llibertat.

Què havia escrit, abans? Sempre havia volgut escriure, però soc mestra de primària i era molt difícil. He tingut alguns miracles a la vida, com entrevistar Josep Maria Espinàs per a la revista *Què Llegeixes*. Es va crear un vincle molt bonic: quedàvem cada mes, li donava textos perquè me'ls comentés i ell a mi! Com si fóssim

iguals... [riu] Sempre li estaré agraïda: em va donar la confiança que em faltava per escriure. I un cop va tenir confiança? Després vaig fer un taller d'escriptura amb l'Eva Piquer, a la revista *Catorze*, i em va proposar de publicar el primer text que vaig escriure. Vaig pensar que s'havia equivocat de persona... Però no. Ara fa set anys que treballo a *Catorze*, fent entrevistes i textos. Un altre miracle que agraeixo molt. Aquesta novel·la la va inspirar la mort del seu avi? Escrivim per impactes. Jo no volia fer un retrat de la meua vida, això no m'interessa gens, més aviat volia que la imaginació campés sola. Tampoc vaig fer un guió per estructurar l'obra. Però quan ho he llegit he vist que tot ve de mi, del que he vist, del que he viscut, del que he imaginat... La mort de l'avi és real o no? Vaig estar a soles amb els cadàvers dels meus dos avis, amb diferència de temps. Això és cert. I em va impactar i per això surt al llibre, però no són ells. Sí que faig un homenatge a les arrels i a les persones que ens fan ser com som. Toca temes com ara que no acceptem el que ens imposen... Hi mostro la mena d'asfíxia que a mi em suposa tenir la vida apamada, haver de seguir els passos establerts. M'agrada l'imprevist i per això dedico aquest llibre a l'atzar, que és tan generós. Sempre confio que hi ha coses bones –i dolentes– que han d'arribar. Té un estil narratiu orgànic: descripcions amb bon gust pel detall, onomatopeies, diàlegs interns, reflexions... I tot funciona bé. Com ho va fer? M'agrada molt la sensualitat de les paraules, per mi és com si tinguessin cos i pell. L'estil m'ha sortit d'una manera natural. A mi m'agrada la claredat, la senzillesa. Aboco els esforços a evitar cap complicació als lectors. Sovint és un monòleg interior. El món més interessant que hi ha és l'interior. Per això és en primera persona, amb moltes reflexions i preguntes, però cap resposta. Parlo de l'interior, però no només del meu, també de l'interior dels altres. I ara, què? Després d'un debut amb premi, el segon títol costa. No ho sé. El que m'agrada és el present i notar el gust de les coses. I el que m'ha passat és tan excepcional que ho vull gaudir. La meua atenció plena és en el que està passant, que és molt bonic i generós. I ja veurem què vindrà... A la novel·la, una de les idees és que cada moment és únic i irrepetible. Doncs la felicito per la coherència. I per la imaginació. La imaginació és molt important, és la qualitat més important dels humans. Et permet inventar altres maneres de viure, de fer les coses, t'allunya de seguir les instruccions per viure. La part final de la novel·la la va escriure a Escòcia, oi? Hi vaig estar dos mesos, sola, envoltada d'ovelles i vaques, infiltrada entre els pèl-rojos [riu]. La distància física que tenia amb Catalunya també va ser mental. Ser en un lloc on no et coneix ningú, ni tu coneixes ningú, per mi és com despullar-me de la identitat, jugo a ser una altra. Ho faig cada any, marxar a alguna banda, sense fer cas del mòbil; em netejo de les foteses quotidianes, que encara es fan més petites. Fa l'efecte que el paisatge escocès la va inspirar... El poble de la novel·la, amb la gran muntanya i la boira, és el d'Escòcia. I els personatges tarats que hi poso, també. Amb ells he volgut mostrar el que patim. Un personatge es provoca la insatisfacció perquè quan té tot el que vol, s'ho nega; un altre va tot el dia cridant “No tinc temps, demà ho faré!”, l'estrès que ens envolta; un altre s'ha emmanillat i ha tirat les claus i en

culpa els altres, i hem de ser responsables dels nostres actes. Però no tot són alertes... També he volgut posar una mica d'esperança, amb els nens. M'agrada molt la innocència d'un nen de tres anys, quan encara té la mirada nova, no té un relat sobre les coses i riu amb ingenuïtat. Em fascina i, amb 32 anys, ho intento mantenir. La portada, amb dos arbres units per les arrels, té un sentit ben especial, em penso... Vaig veure en un reportatge un bosc en què els arbres s'ajuden els uns als altres a través d'una xarxa d'arrels subterrània. Nosaltres som iguals. Puc estar sola i lluny, però sento que estic connectada amb un munt de gent. Per això sempre dic que, per mi, la soledat no existeix.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 12-02-2023, Pàgina 24

-El Punt Avui. Nacional 12-02-2023, Pàgina 15

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2253139-el-mon-mes-interessant-que-hi-ha-es-l-interior.html>